

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Michala Mazance rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Okresním soudem v Karlových Varech, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 9 EC 462/2010, ve věci žaloby o zaplacení 5.000 Kč s příslušenstvím: žalobce **Český inkasní kapitál, a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské nám. 808/66, zastoupeného JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem v Praze 4, Vyskočilova 1326/5, a žalovaného **L. I.**,

t a k t o :

- I. Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 9 EC 462/2010 **je s o u d.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28. 2. 2011, čj. 9 EC 462/2010 - 33 **se z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dnem 12. 1. 2016 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Karlových Varech ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 9 EC 462/2010, týkající se zaplacení smluvní pokuty ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu se podává, že žalobce se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu Plzeň-město dne 28. 5. 2010, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 5.000 Kč s příslušenstvím, jakožto smluvní pokuty. Ta byla mezi právním předchůdcem žalobce (společností UPC Česká republika, a.s.) a žalovaným dohodnuta ve *Smlouvě o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací* č. 2236003 (dále jen „Smlouva“), jejíž nedílnou součástí byly též

Všeobecné podmínky poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (dále jen „Všeobecné podmínky“), a to pro případ, že účastník (zde žalovaný) nesplní svou smluvní povinnost zaplatit dohodnutý měsíční paušál (případně další vyúčtované ceny) za poskytnuté služby, v důsledku čehož využije poskytovatel (právní předchůdce žalobce) svého oprávnění smlouvu předčasně vypovědět. Vzhledem k tomu, že žalovaný svým povinnostem ze Smlouvy nedostál, právní předchůdce žalobce poskytování služeb ukončil a Smlouvu ke dni 21. 9. 2009 vypověděl. V souvislosti s ukončením poskytování dodávaných služeb by žalovaný povinen vrátit poskytovateli dočasně poskytnuté technické zařízení uvedené ve Smlouvě (set-top-box), a to ve lhůtě 7 dnů od ukončení smlouvy. Jelikož tak žalovaný neučinil, byla mu, v souladu s čl. 3 Všeobecných podmínek, naúčtována smluvní pokuta ve výši 5.000 Kč. Tuto pokutu žalovaný neuhradil. Okresní soud v Karlových Varech, kterému byla věc postoupena Okresním soudem Plzeň-město usnesením ze dne 27. 7. 2010, čj. 35 EC 175/2010 – 17, řízení ve věci zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok II.). Současně rozhodl o nákladech soudního řízení a o vrácení zaplaceného soudního poplatku (výroky III. a IV.). Svůj postup odůvodnil tím, že žalovaná smluvní pokuta je přímo vázána na porušení povinností, jež plynou ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, přičemž podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen zákon o elektronických komunikacích) je k rozhodování tohoto typu sporů povolán ČTÚ.

ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení okresního soudu nesouhlasí a podal proto zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že z návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu vyplývá, že žalovaná smluvní pokuta za nevrácení zapůjčeného technického zařízení není cenou za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Jedná se o soukromoprávní vztah ze smlouvy o výpůjčce, neboť dle čl. 3.3 Všeobecných podmínek má uživatel ve vztahu k zařízení postavení výpůjčitele ve smyslu občanského zákoníku. Jde tedy o akcesorický závazek k závazku hlavnímu, kterým je povinnost vrátit zapůjčené zařízení provozovateli elektronických komunikací. Pravomoc ČTÚ je přitom dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, ve smyslu vymezení tohoto pojmu, uvedeného v § 2 zákona o elektronických komunikacích. Ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc ČTÚ založena pouze v případech, jde-li o spory související se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednání na ně úzce navazujících; ujednání o povinnosti zaplatit smluvní pokutu za nevrácení zapůjčeného zařízení takovým ujednáním není. Z těchto důvodů proto ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28. 2. 2011, čj. 9 EC 462/2010 – 33 zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvažil následovně:

Okresní soud v Karlových Varech v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o

negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 občanského soudního řádu v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoli ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát se v minulosti již opakovaně vyjadřoval k otázce rozhodovací pravomoci ve věci smluvní pokuty za nevrácené zapůjčené zařízení, jehož prostřednictvím je uživateli poskytována služba elektronických komunikací. Například v usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008 – 7, na které odkazují i navrhovatel a okresní soud, konstatoval, že smluvní pokuta je „typickým soukromoprávním institutem; jde o způsob zajištění závazku, jehož účelem je zpravidla peněžitá sankce za porušení či nesplnění (smluvní) povinnosti (...). Při posuzování pravomoci k rozhodování sporu na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je však nutné především vycházet z charakteru povinnosti, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je tudíž vztahem příčiny a následků, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určujícím pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za níž je smluvní pokuta vymáhána (...). Předmětem řízení v této věci je (...) smluvní pokuta za porušení povinnosti vrátit vypůjčený satelitní komplet poté, co byla smlouva ukončena. Výpůjčka věci je přitom běžný soukromoprávní vztah a rozhodnutí o smluvních sankcích plynoucích porušení povinností vztahujících se k výpůjčce tedy přísluší soudu“. Zmínit lze též usnesení ze dne 29. 5. 2012, čj. Konf 30/2012 – 14, kde zvláštní senát konstatoval, že „[n]elze zpochybnit, že bez zapůjčeného zařízení by nebylo možné služby na základě zákona o elektronických komunikacích provozovat, to ovšem z výpůjčky nečiní službu elektronických komunikací. Přestože k výpůjčce došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací, rozhodování o smluvní pokutě vyplývající z porušení povinnosti vrátit vypůjčené zařízení zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; tato věc tedy patří do příslušnosti soudů.“ Tato judikatura je následována i dalšími rozhodnutími zvláštního senátu – viz například usnesení ze dne 19. 2. 2015, čj. Konf 15/2014 – 15.

S ohledem na výše popsany skutkový stav věci je zřejmé, že v nyní posuzovaném kompetenčním sporu se jedná o typově totožnou věc, jako ve zmiňovaných případech kompetenčních sporů, o kterých zvláštní senát již v minulosti rozhodoval. Žalobce se domáhá zaplacení smluvní pokuty vyúčtované jeho právním předchůdcem (poskytovatelem služeb elektronických komunikací) za nevrácení zapůjčeného zařízení (zde set-top-box), jehož prostřednictvím byly žalovanému služby elektronických komunikací poskytovány. Nejedná se tedy situaci, kdy by se osoba vykonávající komunikační činnost (potažmo její právní nástupce) domáhala úhrady smluvní pokuty

sjednané pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací, jak se mylně domnívá okresní soud. Neuhrazení ceny za poskytnutou službu by bylo porušením povinnosti dle zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu by byl na toto porušení zákona přímo navázán; v takovém případě by pravomoc pro vydání rozhodnutí svědčila ČTÚ. V nyní posuzované věci se ovšem jedná o spor z výpůjčky věci, kdy smluvní pokuta stíhá porušení povinnosti vrátit vypůjčenou věc při ukončení smluvního vztahu. Výpůjčka je přitom běžný soukromoprávní vztah a rozhodování o smluvních sankcích plynoucích z porušení povinností vztahujících se k výpůjčce tedy přísluší soudu.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že dle konstantní judikatury zvláštního senátu rozhodování v těchto typových věcech není zákonem svěřeno ČTÚ, ale je zde založena obecná pravomoc soudů podle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu. Jelikož zvláštní senát neshledal v nyní posuzované věci žádný důvod k odchýlení se od své dosavadní judikatury, rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 9 EC 462/2010 je soud.

Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoli podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28. 2. 2011, čj. 9 EC 462/2010 – 33, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud v Karlových Varech.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. prosince 2016

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu